

POSTANOWIENIE

23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 23 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko Uniwersytetowi w W. i Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Siedlcach, Prezesa Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i Prezesa Sądu Rejonowego w Węgrowie

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 20 lipca 2022 r., I ACa 881/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od K. K. na rzecz Uniwersytetu w W. i na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Lublinie na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi K. K..

UZASADNIENIE

Powód K. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę toczącej się przeciwko Uniwersytetowi w W. oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Siedlcach, Prezesa Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim oraz Prezesa Sądu Rejonowego w Węgrowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł, że Sąd drugiej instancji pominął w procesie orzekania fakt, „iż Powód [...] wykazał, iż w rezultacie wydania błędnej opinii medycznej [...] wydano wyrok zasądzający alimenty od powoda, a tym samym doszło do odpowiedzialności Pozwanych w tym zakresie”. Nadto zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny „nie odniósł się do większości zarzutów stawianych przez powoda, a które to zarzuty należało w sposób obszerny rozważyć”. Powód przedstawił również opinię, że z zaprezentowanego w sprawie materiału dowodowego „wynika w sposób jednoznaczny, iż doszło do błędu medycznego, opiniodawczego, technicznego, diagnostycznego” – w innej sprawie (o ustalenie ojcostwa i o alimenty), a w następstwie tego błędu od powoda zasądzono alimenty na rzecz córki.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny

zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powoda wymaganiom tym nie odpowiada. W ograniczonym w swej treści wywodzie poświęconym wystąpieniu przyczyny kasacyjnej w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możliwe jest w istocie wyróżnienie dwóch wątków. Po pierwsze, skarżący kwestionuje dokonane przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne oraz prowadzącą do tych ustaleń ocenę dowodów – w zakresie tego, czy bliżej określona opinia medyczna była błędna. Po drugie, powód podnosi, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznał jakichś – bliżej niewskazanych – zarzutów apelacji.

Wobec powyższego należy przypomnieć, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów; jednocześnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Z tego względu nie mogła okazać się skuteczna argumentacja nakierowana na zwalczanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Apelacyjny, jak i na sposób dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów. Skarżący może pozostawać pewny, że udowodnił w toku postępowania określone fakty (w szczególności – fakt wydania w toku innej sprawy błędnej opinii), jednak stanowisko to, oparte na własnym przekonaniu co do wyników postępowania dowodowego, wobec treści przywołanych przepisów nie może być skuteczne w postępowaniu kasacyjnym. Jest bowiem jasne, że argumentacja sięgająca do wątków, których podniesienie nie jest w tym postępowaniu dopuszczalne, nie może przełożyć się na ocenę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Co się z kolei tyczy rzekomego nierozpoznania „większości zarzutów” stawianych przez powoda, to teza ta nie koresponduje z podstawami skargi kasacyjnej. Skarżący nie zarzucił bowiem, by w sprawie doszło do naruszenia unormowań dotyczących obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji. Niezależnie od tego należy zauważyć, że powód nie wyjaśnił, które konkretnie

zarzuty miałyby zostać nierozpoznane, ani w jaki w sposób przekładałoby się to na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Sama natomiast teza tego rodzaju, pozbawiona stosownego uzasadnienia, nie jest wystarczająca do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – nawet gdyby wątki te korespondowały z zarzutami sformułowanymi w skardze kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c.), ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego skarżącego z urzędu ustalono na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych stosowanego przez analogię (zob. postanowienia SN z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3767/22, i z 13 września 2023 r., I CSK 4563/22).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]